

Nr 20.

Ankom till riksdagens kansli den 3 juli 1914 kl. 4 e. m.

Utlåtande, i anledning av väckt motion angående en lånefond till understöd åt vissa fastighetsägare, som lidit ekonomisk förlust genom nedläggande av driften vid sockerraffinaderiet i Hasslarp.

(3:e avd.)

I en inom andra kammaren väckt, till statsutskottet remitterad motion (nr 124) har herr *O. Nilsson* i Tånga — efter hänvisning beträffande motiveringen till en av honom vid nästlidna riksdag i samma ämne inom andra kammaren väckt motion (nr 151) ävensom till en sistberörda motion närsluten bilaga — hemställt, att riksdagen måtte besluta att upplägga en lånefond uppgående till ett belopp av 150,000 kronor avsedd till låneunderstöd åt de i förutnämnda bilaga omförmälda fastighetsägare inom Kattarps församling i Malmöhus län, vilka lida ekonomisk förlust genom nedläggande av driften vid sockerraffinaderiet i Hasslarp, samt att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föranstalta om fondens förvaltning och inteckningslåns utdelande vid behov i huvudsaklig överensstämmelse med vad för lån ur statens egnahemslånefond är stadgat, dock att lån måtte medgivas även å fastigheter med högre värde än 4,000 kronor.

Väl torde det icke kunna förnekas, att genom nedläggande av Svenska sockerfabriksaktiebolagets sockerraffinaderi i Hasslarp en del fastighetsägare, antingen själva anställda vid raffinaderiet eller mera medelbart beroende av detsamma verksamhet, kunna för tillfället komma i ekonomiska svårigheter. Emellertid måste det för bolaget vara en

angelägenhet av stor vikt, att så snart som möjligt på något sätt disponera de dyrbara fabriksbyggnader, i vilka raffinaderiet varit inrymt. Det lärer vid sådant förhållande ligga i bolagets intresse att tillse, det tillgång finnes till erforderlig arbetskraft för möjligen blivande fabriksdrift och att på grund därav i förevarande fall eventuellt träda hjälpande emellan. Härtill kommer, att då man således måste förutsätta, att fabriksbyggnaderna inom en snar framtid åter på ett eller annat sätt tagas i bruk, långgivare torde sakna anledning att genom uppsägning av lånen möjligen framtvinga en massförsäljning av fastigheterna, något som högst sannolikt blott skulle åsamka långgivare förlust.

För övrigt kan det — även frånsatt ovannämnda förhållanden — enligt utskottets mening icke anses lämpligt, att staten i ett fall som det nu föreliggande påtager sig utgifter eller ekonomisk risk, detta särskilt med hänsyn till de vittgående följder ett dylikt understödsgivande skulle kunna medföra.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att herr Nilssons i Tånga förevarande motion icke må av riksdagen bifallas.

Stockholm den 3 juli 1914.

På statsutskottets vägnar:

F. CL:SON WACHTMEISTER.

Närvarande: se under utlåtande nr 19.

Reservation

av herrar *N. E. Lindberg*, *J. B. Eriksson* i Grängesberg, *C. R. Jansson* i Falun och *K. O. Strid*, vilka ansett, att utskottet bort hemställa,

att riksdagen, med bifall till herr Nilssons i Tånga förevarande motion, må besluta att upplägga en lånefond uppgående till ett belopp av 150,000 kronor avsedd till låneunderstöd åt vissa fastighetsägare inom Kattarps församling i Malmöhus län, vilka lida ekonomisk förlust genom nedläggande av driften vid sockerraffinaderiet i Hasslarp, samt att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föranstalta om fondens förvaltning och inteckningslåns utdelande vid behov i huvudsaklig överensstämmelse med vad för lån ur statens egnahemslånefond är stadgat, dock att lån måtte medgivas även å fastigheter med högre värde än 4,000 kronor.
